

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci **žalobce M. K., zastoupeného JUDr. Martinem Týle, advokátem** se sídlem AK Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.9.2012, č.j. KrÚ 59072/2012/ODSH/12,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne **17. 9. 2012, č.j. KrÚ 59072/2012/ODSH/12** se pro vady řízení **z r u š u j e a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Martina Týle, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši **8.008 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2012, č.j. KrÚ 59072/2012/ODSH/12 bylo zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 16.5.2012, č.j. CR 028221/2012 ODP/Ma a napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti zákonu o silničním provozu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) č. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu) /dále jen „zákon o silničním provozu“, čehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 23.3.2012 v 12:57 hodin v obci Slatiňany, ul. Sečská, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 46 km/h, přičemž byl následně hlídkou Městské policie Chrudim předepsaným způsobem

zastaven a kontrolován jako řidič vozidla Citroën, RZV: X, neboť mu byla kalibrovaným radarem LIDAR ProLaser III po odečtení možné odchylky měřicího zařízení 3 km/h naměřena rychlost jízdy vozidla 96 km/h v místě, kde je obecnou úpravou stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Za spáchaný přestupek byla žalobci podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“) uložena pokuta ve výši 5000 Kč, a dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od dne právní moci rozhodnutí.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou v otevřené lhůtě dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí právnímu zástupci žalobce (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.r.s.“). Žaloba je vystavěna na následujících žalobních bodech.

Žalobce napadl žalované rozhodnutí v celém rozsahu s tím, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí nemá oporu ve spise a dále s tím, že žalobce byl zkrácen na svých právech procesním postupem žalovaného ve věci, který nepřihlédl k jeho námitkám a připomínkám, s těmito se v podstatném nevypořádal. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobce namítá, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále že porušil § 50 odst. 4 správního řádu, neboť při hodnocení všech podkladů nevycházel ze všeho, co v řízení vyšlo najevo a nepostupoval podle § 51 odst. 1 správního řádu, kdy k provedení důkazu užil důkazní prostředky provedené v rozporu se správními spisy.

Žalobce namítá neprovedení navrženého výslechu svědkyně P. N., přičemž žalobce tvrdí, že žalovaný správní orgán ani správní orgán prvního stupně se v odůvodnění svých rozhodnutí nevypořádaly s tím, proč navržený důkazní prostředek neprovedly. Právě tato žalobní námitka dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobce dále namítá nezákonný způsob získání důkazu o nevyšší dosažené rychlosti vozidla žalobce, když argumentuje tím, že obecní policie je v souladu s ustanovením § 79a silničního zákona oprávněna provádět měření rychlosti vozidel výhradně na místech určených Policií ČR. Odkazuje přitom na pokyn Policie ČR, kdy v konkrétním případě byla Městská policie Chrudim oprávněna měřit rychlost ve vzdálenosti minimálně 100 m za dopravní značkou IS 12a „Obec“ a ve vzdálenosti minimálně před dopravní značkou IS 12b „Konec obce.“ Žalobce je přitom toho názoru, že Městská policie Chrudim prováděla měření rychlosti ve vzdálenosti menší než 100 m před dopravní značkou „Konec obce“. Má pak za to, že důkaz získaný takovým měřením je důkazem získaným v rozporu s právním předpisem, nelze jej tedy jako důkaz použít.

Žalobce má za to, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise, tudíž je dána důvodnost postupu soudu podle § 76 s.r.s.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalobce setrval na svém právním zhodnocení vyloženém v napadeném rozhodnutí.

Rozhodné okolnosti ze správního spisu:

Ohledně důkazního návrhu žalobce na provedení svědeckého výslechu P. N., matky dítěte žalobce, je třeba konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16.5.2012, č.j. CR028221/2012ODP/Ma není vůbec patrné, že žalobce provedení takového důkazního prostředku navrhoval. Je však zřejmé, že správní orgán prvního stupně vzal tvrzení žalobce o úrazu jeho syna za prokázané na základě ostatních důkazů (rodný list dítěte, lékařská zpráva) a k této okolnosti přihlédl při výměře výše trestu, jak sám uvádí, když uložil sankci při spodní hranici možného zákonného rozpětí. Z protokolu o ústním jednání ze dne 3.5.2012 nelze dle názoru soudu jednoznačně dovodit, že žalobce navrhl provedení důkazu výslechem matky dítěte P. N., neboť je zde výslovně navržen důkaz lékařskou zprávou a dále uvedeno, že „...pokud to bude správní orgán považovat za nutné je možno provést výslech matky zraněného syna M. K. paní P. N., která může potvrdit skutečnosti týkající se poranění syna.“ Ústního jednání byl přitom přítomen jako substitut právního zástupce JUDr. Jiří Kolařík, jak vyplývá z podpisů na protokolu o ústním jednání. Žalobce ani právní zástupce opravu protokolu či jeho doplnění nežádali.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce uvedl, že navrhl při ústním jednání výslech svědkyně P. N. k okolnostem zranění syna žalobce. V odvolání samotném ze dne 31.5.2012 je tento důkazní prostředek navržen výslovně vedle návrhu výslechu zasahujících strážníků Městské policie Chrudim, kteří se měli vyslovit k okolnostem měření rychlosti vozidla, a to s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 A96/2008-115, podle kterého může obviněný z přestupku navrhopat nové důkazy i v odvolání v souladu § 73 přestupkového zákona.

V správním spise je založeno vyjádření k měření rychlosti vozidel Městskou policií Chrudim č.j. KRPE-29823/ČJ-2011-170306 ze dne 2.9.2011, v němž je výslovně uvedeno, že „*Měření rychlosti vozidel bude prováděno za dodržení následujících podmínek.*“ Mezi podmínkami je stanovena vzdálenost min. 100 m za dopravní značkou IS 12a „Obec“, ve směru do intravilánu obce a vzdálenost min. 100 m před dopravní značkou IS 12b „Konec obce“ ve směru do intravilánu obce.

Ohledně navrženého důkazu výslechem matky zraněného dítěte žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval námitku žalobce, že: „...*správní orgán prvního stupně pochybil, když neprovedl jím navrhovaný výslech P. N., aby se vyjádřila k okolnostem zranění syna.*“ O výslovnému a dle názoru soudu jediném návrhu žalobce ohledně výslechu svědkyně P. N. v podaném odvolání žalovaný pomlčel. Dále žalovaný uvedl, že provedení výslechu zasahujících strážníků Městské policie Chrudim odmítl již správní orgán prvního stupně. Podle obsahu správního spisu byl tento důkaz navržen až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se případným výslechem zasahujících strážníků žádným způsobem pochopitelně nezabývalo, neboť k tomu totiž důvod.

K podmínkám měření rychlosti vozidel Městskou policií Chrudim žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že: „*Tuto podmínku považuje odvolací orgán za doporučující, neboť její závaznost nevyplývá ze žádného právního předpisu.*“

Přípustnost žaloby:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba byla posouzena jako přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a), c) s.ř.s.

Důvodnost žaloby:

K námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, když se výslovně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s neprovedením navrženého důkazního prostředku výsledkem P. N., soud uvádí následující právní názor. Správní orgán prvního stupně se zabýval námitkou krajní nouze, když vylíčil zákonné podmínky tohoto institutu vedoucího k zániku odpovědnosti přestupce, a to nikoliv jen v rovině obecné, ale i konkrétně tím, že zhodnotil tu prokázanou skutečnost, že matka nezletilého dítěte měla k dispozici telefon, tedy byla schopna přivolat účinnou lékařskou pomoc. Měl-li snad správní orgán druhého stupně teprve v odvolání navržený důkaz svědeckou výpovědí za nadbytečný, a to s ohledem na provedené dokazování a zhodnocení důkazů správním orgánem prvního stupně, tedy za takový důkazní návrh, jehož provedení by ve věci nepřineslo jiný náhled, měl to žalobci jednoznačně v odůvodnění svého rozhodnutí sdělit. Bylo namístě vyhodnotit důkazní prostředek nikoliv pouze z pohledu krajní nouze, nýbrž i z pohledu okolností utvářejících úvahy o výši ukládaného trestu, shledal-li správní orgán prvního stupně a posléze žalovaný, že je žalobce vinným ze spáchání přestupku. Žalovaný se však k důkaznímu návrhu obsaženému v odvolání žádným způsobem nevyjádřil, mimo to chybně uvedl, že žalobce namítá pochybení správního orgánu prvního stupně způsobené tím, že svědecký výslech neprovedl. Bagatelizace tohoto pochybení přitom s ohledem na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod není na místě.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku z 20. 1. 2006, čj. 4 As 2/2005 - 62, publ. pod č. 847/2006 Sb. NSS, uvedl, že: „*Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede; tím však nesmí omezit právo osob, které čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě [článek 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod]. Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušením práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěru o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*“ Odmítnutí každého návrhu na provedení důkazu musí být dostatečně odůvodněno a vysvětleno. Správní orgán není vždy automaticky povinen vyhovět všem důkazním návrhům účastníků řízení. Musí však přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč konkrétní důkazy nebudou provedeny.

Vedle toho, jak již uvedeno shora, jsou v odůvodnění žalovaného rozhodnutí uvedeny skutečnosti, které nemají oporu ve správním spise, a to konkrétně údajná odvolací námitka o neprovedení důkazního návrhu správním orgánem prvního stupně (s.3 žalovaného rozhodnutí), údajné navržení provedení výslechu zasahujících strážníků a údajné odmítnutí důkazního návrhu v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (s.6 žalovaného rozhodnutí). Tím žalovaný zatížil svoje rozhodnutí nesrozumitelností, která způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí ve smyslu § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s. V obecné rovině je přitom k

výslechu policistů třeba vzpomenout judikatury Nejvyššího správního soudu, podle níž je premisa o zásadní hodnověrnosti policisty nebo strážníka zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu, např. šikanózním jednáním proti dotčenému řidiči. Tak např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 67, dostupný na www.nssoud.cz:

„I. Policistu lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

II. Projeví-li policista v souvislosti s řešením údajného přestupku na úseku dopravy (zde: držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla) při jeho řešení na místě samém neobvyklou horlivost a důkladnost v tom, že podrobí řidiče kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, jakož i rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy (zde: kontrola výstražného trojúhelníku, klíče na kola, lékárničky, reflexní vesty, žárovek, ale i shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla), aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti, naznačuje takové jednání policisty možnou pochybnost o jeho nezaújatosti jako svědka.“

K oprávnění obecní policie k měření rychlosti vozidla v obci uvádí soud následující. Ustanovení § 2 písm. d) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, v platném znění ke dni, kdy došlo k tvrzenému spáchání přestupku, stanoví, že „*obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podle tohoto nebo zvláštního zákona se podílí v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem na dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.*“ Přestupkový zákon pak v platném znění v § 86 písm. d) bod 2 svěřoval obecní policii pravomoc projednávat vybrané skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu v blokovém řízení včetně těch, které byly spáchány porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Podle § 79a zákona o silničním provozu, platného ke dni, kdy došlo k tvrzenému spáchání přestupku, byla za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Při posouzení skutkových otázek vycházel soud z toho názoru, že skutkový stav věci je utvořen průběhem děje, tedy v daném případě jednáním, jímž se měl žalobce přestupku dopustit, tedy rychlou jízdou v obci, nikoliv způsobem a podmínkami měření rychlosti jízdy. Měření je důkazním prostředkem, který však musí být získán v souladu s právním předpisem, aby mohl být použit k prokázání skutkového děje. Aby mohl soud dospět k závěru, že skutkový děj, tak jak je žalobci kladen za vinu, má oporu ve správním spise, musel by být zjištěn na základě zákonným způsobem provedených důkazů. Právě tuto okolnost, tedy zákonnost provedení důkazního prostředku, jímž je měření rychlosti vozidla, žalobce zpochybnil, a to jak v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v žalobě. K pochybnostem ohledně zákonnosti provedení měření rychlosti vozidla žalobce přispěl názorový postoj žalovaného, který se mylně domnívá, že ustanovení § 79a silničního zákona má toliko doporučující charakter. Žalovaný se tak námitkou žalobce v důsledku zastávání zcela chybného právního názoru řádně nezabýval, čímž žalobci vytvořil podmínky pro podání důvodné žaloby k soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví. Krajský soud s ohledem na jednoznačnou dikci ustanovení § 79a silničního zákona považuje shora citované zákonné ustanovení za zcela bezproblémové z hlediska jeho interpretace a následné aplikace ve správním řízení. Již jazykovým výkladem je totiž třeba vyložit, že výhradně znamená

výlučně, toliko, pouze za těchto a nikoliv jiných podmínek, tedy jedná se o jednoznačný pokyn zákonodárce obecní policii, aby při výkonu této činnosti plně následovala pokyny Policie ČR, nikoliv je sama jako doporučující stanoviska dále podrobovala vlastní úvaze o vhodnosti jejich použití a dle výsledku takového úsudku jednala. Pokud by se jednalo o doporučující charakter, jednak by byl tento vyjádřen slovy, k tom učenými a jednak by vyvstala otázka vůbec smyslu právního zakotvení takového ustanovení. Doporučující charakter přitom nelze vyčíst ani ze znění konkrétních podmínek, které Policie ČR ve vztahu k Městské policii Chrudim stanovila pro měření rychlosti silničních vozidel v obci Slatiňany. Dále poukazuje krajský soud na tu okolnost, že žalovaný byl již v minulosti v obdobné věci o charakteru ustanovení § 79a silničního zákona poučen Nejvyšším správním soudem, a to v odůvodnění rozsudku ze dne 24.8.2011, č.j. 1 As 42/2011 – 115, dostupném na www.nssoud.cz: „*Měření tedy bylo zákonné jen tehdy, pokud měla Městská policie Lázně Bohdaneč platné povolení k měření rychlosti v daném úseku a pokud byl takto povolený úsek v terénu řádně označen.*“

V dané věci tak není zodpovězeno, zda lze použít důkaz, jímž je výsledek měření rychlosti vozidla žalobce, či zda bylo měření provedeno nezákonným způsobem. Tedy nelze uzavřít, že skutkový stav, tak jak jej vyhodnotil žalovaný, má oporu ve spise. Naopak je třeba dát za pravdu žalobci, že skutek, který je žalobci kladen za vinu, nebyl prokázán důkazními prostředky, o jejichž zákonnosti nejsou důvodné pochybnosti.

Za dané situace nezbylo soudu, než rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení spočívající v nesrozumitelnosti, nedostatku důvodů rozhodnutí /§ 76 odst.1 písm.a) s.ř.s./ a pro vady řízení spočívající v podstatném porušení ustanovení řízení o dokazování před správním orgánem, přičemž toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé /§ 76 odst.1 písm.c s.ř.s./ a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Je tak povinen zabývat se řádně všemi uplatněnými odvolacími námitkami žalobce s tím, že si osvojí právní názor o vázanosti oprávnění obecní policie měřit rychlost vozidla výhradně na místech určených Policií ČR. Vznese-li žalobce námitky ohledně způsobu získání důkazu o překročení povolené rychlosti v obci, je na místě, aby se žalovaný tímto zabýval, zejména se nabízí výslech osob, které jako hlídka Městské policie Chrudim tuto kontrolu prováděly.

Náklady řízení:

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. podle zásady úspěchu ve věci. Úspěšný byl žalobce, kterému vznikly náklady řízení v podobě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a v podobě mimosmluvní odměny právního zástupce žalobce /ve výši 2.100 Kč za jeden úkon právní služby v souladu s § 7 bod 5., § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst.1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, a dále v podobě náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč v souladu s 13 odst.1, 3 advokátního tarifu, přičemž odměna právního zástupce žalobce se zvyšuje o 21 % daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), tj. soud přiznal žalobci celkové náklady řízení ve výši 8.808 Kč. Žalovaný je tak povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci k rukám jeho právního zástupce v celkové výši 8.808 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, když soud stanovenou lhůtu považuje za přiměřenou reálným možnostem žalovaného k provedení úhrady.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 30. ledna 2013

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
V. P.